

13 'Ιανουαρίου 1916

Πές μου πῶς μὲ συμπαθᾶς γιατί σ' ἀγαπῶ. Πές μου πῶς διαβάσεις τὰ γράμματά μου, κι' ἄς μὴν τὰ διαβάσεις. Πές μου πῶς μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ γράφω συχνά. Ὡ πές, πές, κάτι σ' ἔλπιδα Βρὲς τὴν πιὸ μεγάλη δυστυχία καὶ φέρε μου τὴ τώρα γιὰ ἐλπίδα. Θέλω ναρθῆς ὅμως καὶ νὰ μοῦ τὴ φέρεις Κάνετο, γιατί πιστέβω πῶς δὲ θυμᾶσαι ὅτι μὲ γνώρισες. Ὅλο πιὸ μεγαλείτερη γίνεσαι ἀγάπη μου, ὅσο μοῦ φέρνεσαι σ' ἄν ξένη κι' ἐνῶ πονῶ ἀπ' αὐτὸ σὲ κάνω πιὸ δικιά μου. Ἄλλοτε πού ἐρχόμουν σπιτί σου τὴ νύχτα μοῦ ἦταν ἀδιάφοροι οἱ διαβάτες, τώρα, μὲ φοβίζει ὡς κι' ἡ σκιά μου, ὡς καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σπιτιοῦ σου, ὡς κι' ἡ πέτρες καὶ ἡ χλόη ἀκόμη ποῦ πατῶ.

Ὁχι μὲ τρομάζουν, μὲ διώχνουν ἐμένα, πού ἄλλοτε ἤμουν κύριός τους. Ὅλα εἶσαι σὺ πού μὲ βρίζουν. Ὁ δρόμος σου μοῦ φαίνεται σ' ἄν κάτι κακὸ πού θέλει νὰ μὲ σύρη στὴν ἁμαρτία, στὴ χλεύη, στὴν ἀνανδρὴ καταστροφή. Πόνος τώρα πιά μοῦ φέρνει ὅ,τι συλλογιστῶ. Ξέρω πῶς ὁ πόνος, κρύβει κάποια ἡδονή, μὰ ὁ δικός μου πλῆξι κι' ἀγωνία φέρνει... Ὡ! ἀγάπη μου, βλέπω ὅτι δὲν πείθεσαι μὰ πῶς νὰ πειστῶ γι' αὐτὸ; Πῶς νὰ σφίξω τὴν καρδιά μου ὅσο τὰ χέρια μου εἶνε παραλυμένα ἀπ' τὴν ἀδυναμία καὶ τὸν πυρετό; Θέλω νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πῶς δὲν εἶναι ἀνθρωπος, πῶς δὲ σὲ γνώρισε, πῶς δὲν πονεῖ, μ' αὐτὸ βαστᾶ μιὰ στιγμή, τὴ στιγμή ποῦ τὸ συλλογιέται. Θέλω νὰ σκοτωθῶ κάτω ἀπ' τὴν πόρτα σου μὰ ἐπειδὴ φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ μεταννοιώσης ἀλλὰ θὰ θυμώσης, δὲν τὸ κάνω. Ἄν βρισκόταν ἕνας ἀνθρωπος ποῦ ν' ἄξερε ὅλα τὰ δικά μας καὶ μοῦλεγε κάντο καὶ μεταννοιώνει, θ' ἄκοβα σιγὰ σιγὰ ὅλα μου τὰ μέλη μὲ σκουριασμένο μαχαῖρι, κι' ὕστερα τὸ λαιμό μου, γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσο ἀξίζει καὶ ἡ πιὸ ἀνώφελη σου σκέψη. Κι' ὁ ἔρωτας νὰ μοῦλεγε ὅτι δὲ σ' ἀγαπῶ δὲ θὰ τὸν πίστεβα, κι' ὅμως σὲ στιγμὲς, ἐγὼ, ἐγὼ λέω πῶς δὲ σ' ἀγαπῶ. Πῶς γίνεται νὰ σωπαίνης ἐνῶ σ' ἀγαπῶ; Σκέπτομαι νὰ σοῦ ξαναγράψω κρύβοντας τὰ αἰσθήματά μου, μὰ πῶς νὰ τὸ κάνω ποῦ θὰ νομίσω σ' ἄν δὲ μὲ σιμώσεις, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία; Φαντάζομαι πῶς φυλᾶς τὰ γράμματά μου καὶ κλαίω ἀπὸ χαρά. Φαντάζομαι πῶς δὲν τ' ἀνοιξες γι' αὐτὸ δὲν ἔρχεσαι. Πῶς τὰ διάβασες κουρασμένη, ἀπασχολημένη, ἄρρωστη. Ὡ πές μου μὲ πιὸ τρόπο γίνεσαι πάλι δική μου. Πές μου. Μὲ μιὰν ἀτιμία;

Μὲ μιὰν ἀρετὴ; Βρῆς μου ἓνα τρόπο ἔσὺ. Πῆς μου νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ. Μίλησε μονάχα. Νὰ κλαίω.

Ὡ! δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Τίποτε λίγο δὲ θέλω. Αὐτὴ 'νε ἡ ἀλήθεια. Μόνο τὸ θάνατο δέχομαι ἀπὸ σένα γιὰ τὸ λιγώτερο. Ἀγάπη μου ἂν μοῦ πεῖς νὰ ρηθῶ εἶν' ἀδύνατο νὰ σοῦ πῶ τίποτε, γιὰτι ἔχω τόσα πολλά. Μόνο θὰ κλάψω, θὰ κλάψω. Τὰ κλάματά μου θ'ἂν τὰ γέλοια μου, γιὰτι θὰ λένε ὅτι θέλω νὰ σοῦ πῶ. Ὅλους τοὺς πόνους μου.

Πῆς νὰ ρηθῶ. Μιὰ λέξι ἔσὺ θὰ γράψης, δὲ θὰ τὴν πῆς, κι' ἐγὼ ὁ ἀπελπισμένος μιὰ ἐλπίδα κάνω. Μ' ἄλλο χαρακτῆρα γράψε τη. Ἐνα ξένο βάλε νὰ τὴ γράψῃ. Σκούντα τὸ χέρι σου ὅταν τὴ γράφεις κι' ἔτσι, παραμορφῶνεις τὸ χαρακτῆρα σου. Ἀόριστες λέξεις γράψε, ἢ ἔτσι, ποῦ νὰ λέει: «Ἐλα ὅταν νοιώσεις πῶς εἶμαι λυπημένη». Καλλίτερα χαρούμενη. Ὅχι, ὄχι γιὰτι καὶ λυπημένη σὲ βλέπω καὶ χαρούμενη. Θὰ τὴ γράψης; Ὅχι; Μὴ μὲ θυμῶνεις. Γράψε πῶς δὲν ἔρχεσαι γιὰ νὰ χῶ μὲ κάτι καινούργιο σου νὰ παλέβω. Θὰ τὴ διαβάζω μέρα νύχτα, ἀγάπη μου. Ξέρω πῶς πάντα σ'ἂ νέα θὰ μοῦ φαίνεται. Θ'ἂνε μιὰ εὐτυχία. Ὅχι, ὄχι δὲ θ'ἂνε δυστυχία. Στ' ὀρκίζομαι, γιὰ εὐτυχία θὰ τὴν πάρω. Ἄν θέλεις νὰ σὲ ξεχάσω μαζὺ μ' ἐκείνη γράψε τη. Νὰ μέσον γιὰ νὰ μὴ σοῦ ξαναγράψω πιά...»